AVENTURILE DETECTIVULUI WILLIAM THARPS

JOCHEUL DISPARUT

ROMAN SPORTIV de GEORGE MEIRS

TRADUCERE de CONST. TOMESCU

CAP. V

Două gloanțe fără rezultat

Starea rea în care se găsea capul nefericitei victime, justifica cu prisosință rezerva lor; obrazul fusese literalmente brăzdat de gloanțe și era de nerecunoscut. Cu toate că, și unul și altul, se străduiseră să descopere în grămada informă de carne trăsătura specifică, punctul de reper esențial care trebuia să-i asigure că nu se înșeala, ei nu putură — după o examinare de aproape un sfert de oră — să afirme ceva absolut în privința identității cadavrului.

Fără să scoată o vorbă sau să-și arate vreuna din impresiile lui, William Tharps examinase, la rându-i, cu deamănuntul cadavrul. El nu se ocupase aproape de loc de fața mortului și își îndreptase atențiunea în special asupra mușchilor brațului și picioarelor. Privise mult timp mâinile și studiase rotulele așa de îndelung încât mă întrebam dacă nu cumva se interesa de cadavru mai mult ca medic *) decât ca polițist

Când examinarea luă sfârșit, mă apropiai de el.

— Ce părere ai, Tharps ?

— In privința cui ?

Cu degetul îi arătai corpul inert.

— Omul era bolnav de inimă; mă mir că a putut, în starea în care se găsea, să continue a-și exercita așa de excelent profesiunea.

Nu-i pusei nici o întrebare în privința observațiilor medicale, cari putuseră să-l determine la un astfel de postdiagnostic; așteptam răspunsul unui polițist și iată că îmi vorbea un medic.

— Ești deci convins, că e chiar Winggs ?

— Ce te face să presupui asta?

— Nu mi-ai vorbit chiar adineauri de profesia lui ?

Detectivul mă trase într'un colț.

— Ei bine, spuse el, am convingerea că e corpul jocheului. Dar, adăugă el, oprind cu un gest, întrebarea care-mi sta pe buze, n'am nici un motiv să-mi mărturisesc aci sentimentele și aș fi fericit dacă ai ține numai pentru d-ta cele ce-ți spun câteodată.

— Imi spui asta în legătură cu chestia țigărilor și cu cele spuse lui Jorie?

— Din fericire i-a spus numai lui de Jorie. Dar accesul d-tale de nemulțumire te putea aduce în situația de a vorbi despre acele lucruri cine știe cui. Pe viitor, supraveghează-te mai bine.

— Ce te face să crezi că e jocheul?, întrebai eu în șoaptă. Nu-l cunoșteai decât foarte puțin și...

— Nu mi-am făcut convingerea privindu-i fața, zise el zâmbind, ci examinându-i mușchii antebrațului și ai pulpelor, cum și conformația picioarelor ca și alte mici detalii de felul acesta. Toți călăreții au o țintă specială care se observă foarte ușor; picioarele puțin arcuite, mersul greoiu, pieptul puțin adus înainte și mai ales schimbarea echilibrului de pe un picior pe altul la fiecare pas îi trădează imediat. De cele mai multe ori jocheul poate fi recunoscut prin conformația specială a picioarelor, prin mica deplasare caracteristică a rotulei și prin înclinarea, la un unghiu abia perceptbil, a femurului și tibiei; mai pot fi recunoscuți, deasemeni, prin corpul lor slab în întregime musculos, prin desvoltarea relativ exagerată a bicepșilor și a altor câțiva mușchi; nu mai vorbesc de mâini, a căror putere o poate remarca observatorul cel mai puțin inițiat. Pentru toate aceste detalii anatomice observate la cadavru, cred că pot să afirm că este cel *al unui jocheu*. Ca să pot afirma că acest jocheu e Winggs, era necesar ca eu să-l fi cunoscut și să fi fost în posesia unor puncte de reper cari îmi lipsesc. Dar, iată pe cineva, care ar putea să ne spună multe.

Mă întorsei în direcția în care privea William Tharps și văzui pe Jane Beryl căruia un autopsier îi deschisese ușa.

Sărmana fată, îndată ce zări cadavrul, fu scuturată de un tremur prelung. Se vedea în el, dintr'o dată, toată groaza de moarte și toată disperarea sa.

O criză de lacrimi o sgudui mai apoi și trebui să fie ținută pentru a nu îmbrățișa mortul. Ea îl recunoscu formal; era el, de data aceasta nu se îndoia câtuși de puțin. Și cum îi fură cerute preciziuni, ea indică două sau trei particularități ale corpului, pe care singură le putea cunoaște și cari fură imediat controlate.

Ultima îndoială fusese spulberată. Cadacrul dela Givet era al nefericitului Winggs. Dusă în fața judelui de instrucție, tânăra femeie, a cărei emoție era departe de a fi dispărut, fu interogată din nou. Ea află, astfel, că i s'a găsit acasă, pe un scaun, revolverul, pe care magistratul se încăpățâna să-l numească arma crimei; ea păru foarte surprinsă de acest lucru și mirarea ei îmi apăru foarte sinceră, dar cum, cu o clipă mai înainte, — răspunzând la o întrebare — spusese că a intrat și a stat câteva minute în camera sa de dormit, în trecerea dela gara de Est spre Palatul de Justiție, judecătorul, a cărui părere era făcută, nu remarcă această sinceritate.

Ea declară, foarte simlu, că avea credința că l-a pierdut și că în orice caz, emoția în acel moment îi era așa de mare, încât nici nu se gândise la această armă; repetă apoi că era încredințată că l-a uitat la hotelul din Givet și spuse că, plecând din Paris, ea îl reîncărcase, precauțiune foarte utilă din partea unei femei care trebuia să călătorească singură.

Judecătorul nu se dădu bătut și, cu un ton părintesc, căuta să-i câștige încrederea, conjurând-o să spună adevărul și asigurând-o că va ține socoteală de mărturisirea ei. Ii atrase apoi atențiunea că, în starea în care se aflau lucrurile, aceasta era, din partea ei, cea mai bună tactică de intrebuințat.

Femeia, oprind cu un gest pe avocatul său, care era gata să intervină, se ridică brusc și jură că era cu totul străină de uciderea amantului său și că nu făcuse niciodată uz de arma pe care o luase cu sine.

Vocea sa tremura, când evocă numele lui Arthur Winggs, dar își reprimă repede emoția, pentru a protesta violent contra acuzației monstruoase care i se punea în socoteală.

Ea căzu apoi sfârșită în fotoliul pe care avocatul ei i-l întinse la vreme.

Câtva timp ea rămase astfel și o tăcere absolută domni în această sală strâmtă și sombră în care cu o clipă mai înainte răsunaseră strigătele indignate și sfâșietoare prin care sărmana femeie își mărturisea zadarnic nevinovăția.

Toți sedeau nemișcați, grefierul chiar, se opri tocmai când voia să întoarcă pagina care îi tremura între degete. Ne cuprinsese pe toți o mare milă pentru această femeie tânără și frumoasă, pe care, alternativ, noi o socotisem când culpabilă când complet inocentă și pe care, dacă ar fost vorba de mine, — în ciuda acuzațiilor pe care rațiunea mea le formulase împotriva ei — n'aș fi îndrăznit să o condamn.

Magistratul, la un gest pe care ea îl făcu, vroind par'că să vorbească, rupse tăcerea. El arătă fetei revolverul găsit în dormitor. Fata aruncă o scurtă privire, fricoasă par'că, asupra obiectului.

Era revolverul ei.

Ea îl recunoscu în câteva cuvinte pe cari grefierul se grăbi să le consemneze.

Luându-și o poză marțială judecătorul deschise butoiașul.

— Lipsesc din el *două* cartușe, zise el. De data aceasta, ea nu răspunse. Dându-și capul pe spate cu mâinile întinse înainte par'că pentru a goni o viziune odioasă ea strigă:

— Nu l-am ucis..., nu l-am ucis !

Strigătul ei era ca un urlet de fiară, un țipăt despre care nu se putea spune dacă era sincer sau era numai rezultatul unei extreme surescitări.

Citii în privirea judelui o completă lipsă de încredere.

Ducele de Jorie, Simithson, Asselin, chiar, păreau foarte încurcați, dar deloc convinși.

Avocatul grijuliu căuta să-și liniștească clienta, temându-se de o nouă criză de nervi.

Mă întorsei spre William Tharps.

In picioare, imposibil, el privea scena ca un spectator desinteresat; îl văzui chiar că se forțează să-și înăbușe un căscat supărător.

Isi scoase ceasul și, văzând ora înaintată, se încruntă.

Mai rămăsese ca magistratul să arate inculpatei scrisoarea atribuită lui Winggs și pusă la cutia poștală după moartea lui.

Când el făcu acest lucru, fata trecu repede peste text și privi cu atenție semnătura.

— E dela el, spuse.

Apoi, cu toate că judele îi puse o serie de întrebări, iar avocatul său o rugă să răspundă, ea refuză să pronunțe un cuvânt mai mult, dar turburarea sa era evidentă.

CAPITOLUL VI
O IPOTEZA HALUCINANTA

Seara, invitați de ducele de Jorie, William Tharps, Jack Smithson, și cu mine, luarăm masa la club.

Nu vorbirăm decât foarte puțin de tristele evenimente din după amiaza acelei zile, și dela sine, conversația alunecă asupra alergării „Grand Prix"-ului. Acest subiect îi făcu mare plăcere amfitrionului nostru, dar nu atât cât antrenorului său, care radia de fericire.

Pentru Jack Smithson această cursă ajunsese o obsesie. Și aceasta se putea înțelege ușor: antrenor particular al unui singur proprietar, el vedea în Monden cel mai perfect produs pe care îl dăduse până atunci crescătoriile ducelui. Printr'un concurs de împrejurări de cari el nu-și putea aminti fără a se indigna, calul, obiectul celor mai mari speranțe ale lui, pierduse premiul Jockey-Club-ului; din cauza caracterului său nervos, calul trebuia încălecat de jockeul său obicinuit, pentruca victoria să-i fie asigurată. Ori jockeul acesta era mort sau, în cel mai bun caz, dispărut, iar „Marele Premiu" al orașului Paris care ar fi consacrat definitiv meritele calului și abilitatea antrenorului, se alerga peste câteva zile.

Pierderea alocației Jockey Clubului și a sumei pe care el o jucase în acea cursă, era un accident care îl necăjise îndeajuns; dar ca să piardă și „Grand Prix"-ul și cei 350.000 franci cu care era recompensat calul victorios, i se părea un lucru pe care nu l-ar fi putut suporta.

Și când se aducea vorba despre această eventualitate, masivul englez rotea niște ochi fioroși și uita să mai mănânce.

Gazda noastră, pentru a-l consola, îi aminti tot ceeace Smithson îi spusse bine despre tânărul băiat de grajd care a încălecat pe *Monden* la antrenament după dispariția lui Arthur Winggs și că el însuși întrevăzuse posibilitatea de a-i încredința calul în marea probă dela Longchamps.

Dar antrenorul protestă.

Domnul duce era, zicea el, ca toți proprietarii cărora nu le putea spune cineva un lucru, fără ca din el să tragă concluziile cele mai abracadabrante.

Fără îndoială, calul se obicinuise cu strengarul și i se supunea fără prea multe dificultăți, dar de aci și până la a încredința acestui copil grija de a susține, într'o cursă atât de serioasă, interese așa de considerabile, era o cale egală cu distanța care separă indulgența unui proprietar entuziasmat de calitățile produselor sale, de vederile juste cari formează principala îndatorire a unui antrenor experimentat și conștiincios.

— Dar, interveni amicul nostru, chiar d-ta, bravul meu Smithson, ai emis această ipoteză.

— Da, da. Am spus asta, dar d-ta cred că înțelegi că sunt lucruri despre cari poți să vorbești fără ca să le realizezi. Benn este un băiat foarte bun și are dragoste de meseria lui, se înțelege bine cu calul...

— E un lucru foarte important...

(Urmează mâine)

*) William Tharps era doctor în medicină.

PENTRU CITITORII NOUI

In urma unei întâmplări puțin banale, petrecuțe la hipodromul dela Chantilly, detectivul William Tharps ia în cercetare ciudatul caz al dispariției jockeului Arthur Winggs, care trebuia să conducă în cursa „Jockey Clubului" calul prietenului său, ducele de Jorie.

In timp ce se făceau tot felul de presupuneri iar bănuielile își strângeau cercul în jurul bookmakerului Coussort, — al cărui cal câștigase cursa — și al Janei Beryl, prietena jockeului dispărut, cadavrul acestuia din urmă e găsit într'un compartiment de clasa I-a al trenului Bruxelles-Paris. Descoperirea e făcută de autoritățile din orășelul Givet, unde Jane Beryl se dusese chiar în ziua crimei.

La întoarcere ea e arestată.

SPECTACOLE

Teatre

OPERA: Liliacul.
NAȚIONAL: mat.: Suferințele tânărului Werther; seara: Madame Sans Gêne.
TEATRUL STUDIO: mat.: Actrița; seara: O căsnicie.
TEATRUL COMOEDIA: mat. și seara: Liliecii din clopotniță.
TEATRUL LIBER (sub Comoedia): matineu și seara: Zile senine.
TEATRUL REGINA MARIA: mat. și seara: Azilul de noapte.
LIGA CULTURALA: Revizorul.
ALHAMBRA: mat. și seara: 1000 de ani pace.
TEATRUL MODERN: Miliția teritorială.
SAVOY: mat. și seara: Tănase Istanbul.
MUNCA ȘI VOE BUNA: Ușa fermecată; seara: Cămila trece prin urechile acului.
TEATRUL RELIGIOS (sala Liederțafel): Drumul Crucii.

Cinematografe

ARO: Vreau să mă mărit.
CAPITOL: Nopți în Andaluze, Jurnal și completare.
SCALA: „Trei camarazi" și jurnal Paramount
CARLTON: „In vâltoarea valsului" și Jurnal Fox.
SELECT: Rapsodia diabolică.
TRIANON: „Paris-Melody 1939" și jurnal Paramount.
A. R. P. A.: „Mascatul", seria I, jurnal și complectare.
BIZANTIN: Prinț și cerșetor, Mormântul lui Ghenghis Khan și program artistic.
FEMINA: Trei fetițe dulci.
REGAL: „Albă ca zăpada și cei șapte pitici". jurnal Paramount
PALAS BULEVARD: Evadatul 320
PARIS: Robin Hood și jurnal românesc.
ROXY: Nopți în Andaluze, Jurnal și completare.
ELISEE: Mi-a fugit mireasa și jurnal Paramount.
FORUM: Senorita și Rivalii.
CORSO: Atlantis, seria II-a și ultima.
AIDA: Domnișoara vedetă și O crimă pe ring.
AMERICAN: Frou Frou și Ultimul gangster.
ATENEUL TEI: Destinul și Patrula de noapte.
BARCELONA: Insula ocnașilor, Diligența însângerată și trupa de reviste.
CARMEN: Corsarul și Stan și Bran și Testamentul.
COTROCENI: Femeia diabolică Barnabe.
DIANA: Granița însângerată, O crimă pe ring și artiști.
DACIA: Viață de artist și Josette.
DICHIU: Nostalgie, Hotelul nebunilor și Jurnal.
DOINA: Misiunea locot. Perry; Vasul robilor și o comedie.
EDISON: Departe de țară și Mimi (viață de boem).
FLORIDA: Pépé-le-Moko și Spaima vestului sălbatec.
FRANKLIN: Pépé-le-Moko (Pashme de apaș) și Stan și Bran „electricieni".
GLORIA: Nevestele șirete și Panică în hotel.
IZBANDA: Cântecul dimineții și Călărețul din Montana.
ILEANA: Indrăznețul și Fete de măritat.
LIZEANU: Petru cel Mare și Două femei, două iubiri.
LOLICA: Oameni în lanțuri, Polițistul invizibil învingător și Banda veselă în vacanță.
LIA: Blocada și Liliacul.
LUCIFER: Fiica orientului și Enigma colibei misterioase.
MARCONI: Alasca. Jurnal. Paramoun. Trupa de reviste M. Nedeianu
MARNA: Aventurile lui Marco Polo, Amanda și artiști.
MILANO: Pépé-le-Moko și Submarinul D. 1.
MODEL: Cei mai bun prieten și Inger și demon, jurnal și completare.
MILANO: Prizonier în Africa și Semnul crucii.
NERO: O fetiță delicioasă și Păcate în paradis.
NISSA (Intrarea Zalomit 6): Barnabé și Prin foc și sabie.
NONI: 100 băeți și o fată, Valea blestemată și revistă.
GLORIA: Neapole sub sărutul focului și Legea nu iartă.
OMNIA: Senorita și Misterul unei crime.
ORFEU: Furtuna în Maroc și Părinți și copii.
ODEON: Alaska (Demonul alb) și și Nevestele șirete.
PARIS: Bătălia aurului și Capriciile destinului.
„PAX": Steaua norocului și Maria Dugan e vinovată ?
PACHE: 100 de băeți și o fată și Tarzan.
RAHOVA: Frou Frou și Ultimul gangster.
RIALTO (fost City): Barnabé și Hollywood hotel.
SPLENDID: Aventurile lui Robin Hood. Jurnal și complectare.
REX: Seniorita și Jokeul roșu.
TRIUMF: Frații Ritz șomeri și Patru bărbați și un jurământ.
TOMIS: Aventurile lui Robin Hood Jurnal și complectare.
UNIC: Blocada și Liliacul.
VOLTA BUZEȘTI: Robin Hood, complectare și artiști.
VOLGA: Manuella și Oameni în lanțuri.
VENUS: Califul din Bagdad. O crimă pe ring.